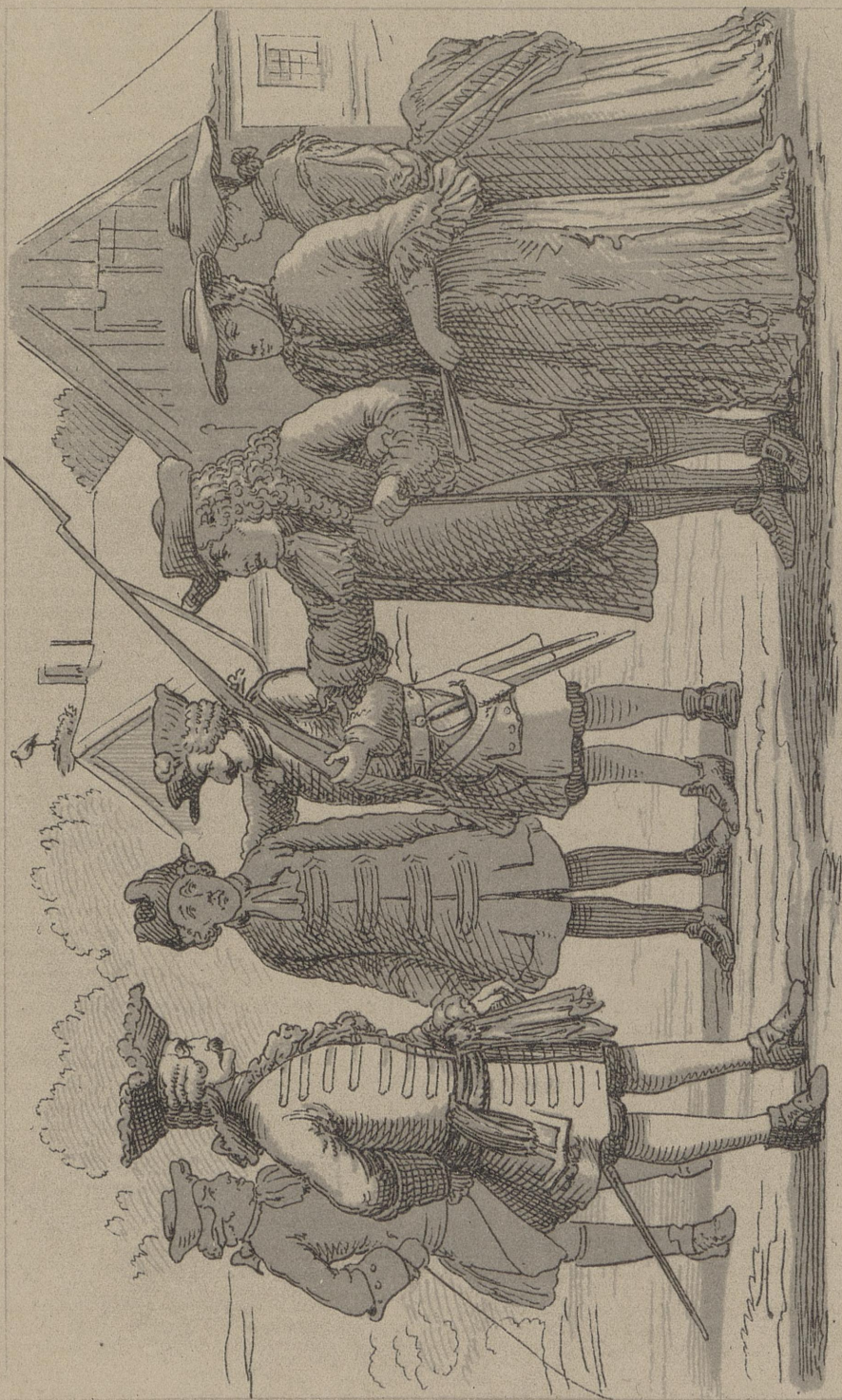

Ludvig Holberg

Erasmus Montanus

Illustrasjon til Erasmus Montanus fra en utgave av Holbergs komedier laget i 1876.

Erasmus Montanus

komedie i fem akter
av Ludvig Holberg

I programmet:

Ludvig Holberg.....	side	3
Erasmus.....	»	10
45 år med Thalia.....	»	15
Kommende forestillinger	»	22

 Trøndelag teater

Administrasjonen:

Kjell Stormoen	teatersjef
Kjell Hagan	økonomisjef
Knut Jensen	produksjonsleder
Sølve Kern	konsulent
Ola Moum	teatersekretær
Tove Dahle	salgssekretær

Styre:

Willy Svarverud (formann)
Kaare J. Tapper
Ida Yttri
Svend Hokstad
Kristian Engan
Ragnhild Hiorthøy
Roald Ottesen

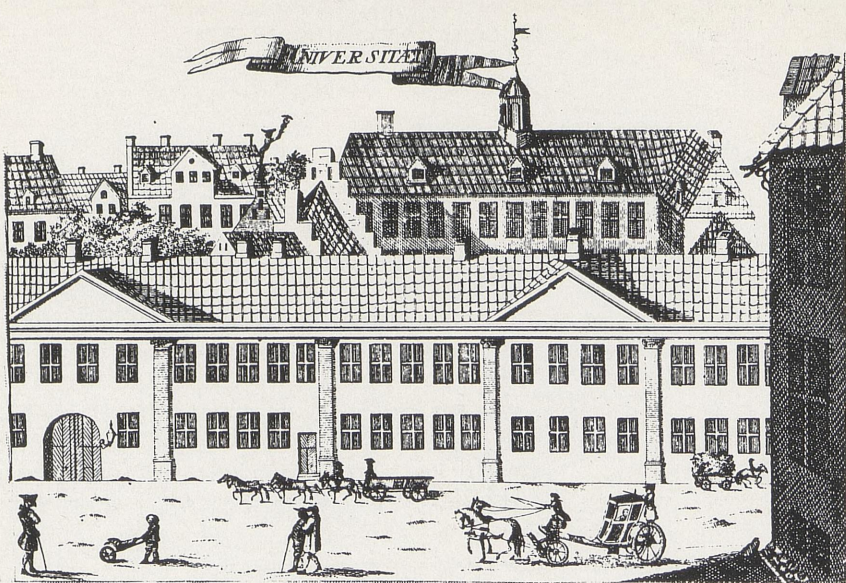
Ludovic: Holberg
Assessor Consist: et Prof: Hist: Hafn:
1731. Christiani Fritschii Sculp: Hami:

Det eldste kjente kopperstikket av Ludvig Holberg. Det er stukket av Christian Fritsch i 1731.

De fleste forbinder vel navnet Ludvig Holberg med den morsomme og på samme tid alvorlige komediedikter. Men Holberg skrev også mye annet i løpet av sitt 70-årige liv. Han er av mange anerkjent som en betydelig historiker, han har beskjeftiget seg med sin tids rettsspørsmål, han skrev det han kalte sine «Moralske Tanker» og han forfattet en rekke epistler og epigrammer.

Historikeren og professoren.

Bare 27 år gammel skrev Holberg sitt første historiske verk «Introduction til de fornemste Europæiske Rigers Historie», som var en slags verdenshistorie for folket. Det var under sitt studieopphold i Oxford fra 1706 til 1708 han hadde gjort notater til dette verket. Når det ikke regnes blant hans betydeligste historiske verker, så skyldes dette at han har hentet så mye stoff fra den tyske historiker Samuel Pufendorf, som var Holbergs store forbilde. To år etter kom «Anhang til Introduction», som var en geografisk utfylling til «Introductionen». Ludvig Holberg ønsket seg en stilling ved universitetet i København, og han måtte da, som skikken var den gang, begynne på det nederste trinnet. I 1714 ble han utnevnt til ekstraordinær professor i filosofi, som var en ulønnet stilling, men han ble samtidig lovet å få den første professorstillingen som ble ledig. I denne tiden levde han av et reisestipend, og årene 1714/16 tilbrakte han i Frankrike og Italia. Uheldigvis for Holberg ble et professorat i metafysikk ledig to år etter hjemkomsten fra utlandet. Selv om metafysikk var et fag han ikke kunne like, så måtte han ta imot stillingen om han ønsket å komme seg videre. Noen iherdig professor i metafysikk ble han rimeligvis ikke i de to årene han innehadde stillingen. I 1720 avanserte han så videre til å bli professor i latinsk retorikk.

Københavns universitet på Holbergs tid.

Etter den poetiske raptus i årene 1719 til 1726 fulgte en periode man godt kan kalle Holbergs historiske raptus. I løpet av nesten ti år skrev han de historiske verker som i første rekke har skaffet ham ryet som historiker. «Danmarks og Norges Beskrivelse» kom i 1729 og er nærmest en kulturhistorisk rapport fra den dansk-norske unionstiden. Året etter kunne Holberg endelig begynne i det professorat han som meget ung hadde siktet mot. I 1730 ble han professor i sitt yndlingsfag historie, og bare to år senere begynte han utgivelsen av sitt hovedverk, nemlig «Danmarks Riges Historie». I dette verket har han på en fin måte maktet å forene en populær fremstillingsmåte med en streng vitenskapelig holdning til stoffet. I fem avsnitt behandles Danmarks historie, men han har også fått med mye kulturhistorisk stoff. Verket kom ut i tre deler, og det var ikke på mindre enn 2500 sider.

Etter å ha vært rektor for studieåret 1735/36, sluttet han i lærerstillingen ved universitetet, og i stedet påtok han seg den administrative stilling som universitetets kvestor, det vil si økonomisjef, men han avsluttet ikke sin historieskriving, i 1738 hadde han ferdig sin «Almindelige Kirke-Historie». Selv om han forsøkte å være så upartisk som mulig, er allikevel hele verket preget av hans protestantiske holdning.

Holberg levde jo sine barndoms- og delvis ungdomsår i Bergen, og ikke noe er mere naturlig enn at han utga en bok med tittelen «Den berømmelige Norske Handels-Stad Bergens Beskrivelse». Det meste av stoffet er riktignok hentet fra andre forfattere, det som gjør boken så morsom er de personlige minner fra sin fødeby som han har tatt med.

Moralske tanker og epistler.

I det siste tiår av Holbergs liv skjer det nok en dreining i hans forfatterskap. Hans «Moralske Tanker» ble utgitt i 1744, de er en samling korte resonnerende avhandlinger med et filosofisk preg. I disse legger han for dagen sin tydelige trang til å motsi og snu på vedtatte normer og meninger. I sine siste leveår skrev Holberg en mengde epistler. Dette er små resonnerende artikler som han ofte skrev på grunnlag av sin avislesning. På denne måten er mange av dem blitt en kommentar til det som opptok han i det øyeblikk en epistel ble skrevet, og han gir oss sine subjektive betraktninger over alle slags emner i disse epistlene. De er preget av en lett humoristisk, eller også satirisk tone, derfor virker de mere folkelige enn hans «Moralske Tanker». Det første bind med epistler kom ut i 1748 og hadde tittelen: «Epistler, Befattende Adskillige historiske, politiske, metaphysiske, moralske, philisophiske, Item Skiemtsomme Materier». Før sin død i 1756 rakk han å utgi fem bind med ikke mindre enn 539 slike epistler.

Illustrasjon til «Erasmus»
laget av Hans Tegner i 1880-
årene.

Holberg om kvinnen.

Siden 1775 er erklært som «Kvinneår» kan det være av interesse å se på det kvinnesyn Holberg uttrykker i sine epistler. Riktignok var han aldri gift, men dette forhindret han ikke fra å skrive sin mening om kvinner, ekteskap, barn, oppdragelse osv.

Flere ganger uttalte han seg om kvinnens egenart. Han mente at «Fruentimmere ere meere medlidende end Mands-Personer: De ere meere tjenestfærdige end det andet Kiøn i at rekke Haanden til Fattige, i at husvæle Syge, og i at intercedere (mekle) for Syndere». Han mente også at kvinnene ikke kan holde på en hemmelighet, og derfor kan de ikke bli frimurere.

I en epistel filosoferer han over alle nye skikker og kommer i denne forbindelse inn på hvor kyskere damene var i gamle dager. Nå mener han at det er gått så langt med den frie omgangsformen mellom mann og kvinne at «mangen Jomfrue undseer sig ikke ved udi en Mands-Persons Nærværelse at blotte sine Bryste, ja, det som verre er, at binde sine Hosebaand.»

Nå er ikke dette noe spesielt for kvinnene, også mennene klandres fordi de lar sin klesdrakt bli bestemt av franske moteskapere. Men det som Holberg på ingen måte kan tolerere er at kvinner begynner å gå med den hodepryd som er forbeholdt mannen, nemlig parykken. Hvis kvinnene fikk lov å ta på seg parykk, så mente Holberg at det ikke ville gå lenge før «de ogsaa ville forandre deres Skiørte til Buxer, ja gaae med Spansk-Rør i Haanden, og med Kaarde eller Hirtzfænger ved Siden, saa at vi intet ville have os forbeholdt uden vore skiægge og Knæbelbarter.»

Holberg likte seg meget godt i samvær med kvinner, og grunnen til det gir han i epistel 99. Man kan selvsagt lure på om Holberg hadde tort å skrive denne epistelen om han hadde levd i vår tid? Svaret er nok ja, nettopp Holberg hadde hatt mot til å skrive følgende i et «Kvinneår»:

«Du undrer dig over, at jeg, som er ved Alder og stedse haver været hengiven til Studering, finder meere Behag udi Fruentimmers end udi Mænds Omgjængelse. Men du vil end meere forundre dig, naar jeg siger, at der er just i

Henseende til mine Studeringer, at jeg søger saadant Selskab. For at gjøre Reede til dette Paradox, maa du vide, at, naar jeg er hiemme, er jeg idelig udi et Slags Arbeyd, som forarsager Hovedbryden, saa at jeg gaaer ud alleene for at lade Hiernen have fornøden Hvile. Saadan Hvile faaes fornemmeligen udi Fruer-Stuer, hvor der forefalder gemeenligen ikke uden jævn Snak, som ingen Meditation behøver. Og er det derfor, at, naar jeg haver studeret mig en Hovedpine til, jeg ingen heller besøger, end Madame N. N., hvilken fortæller mig intet uden hvad Mad hun haver spist den Dag, eller hvor mange Ægg hendes Høns have udlagt den Uge, eller andre saadanne Materier hvorved Hiernen ikke brydes eller Hovedets Seener strekkes. Udi Mønds Selskab derimod forefalde Discourser, som forarsage en Hovedbryden: Der tales gemeenligen om Rettergang og Stats-Sager, hvilken Materier kand være nyttige, ja ogsaa behagelige på visse Tider, men ikke naar man søger Selskab alleene for at recreere Sindet og unde Hiernen Pauser».

Satirisk stikk fra Holbergs tid. En fornem madam får lekkerier servert på sengen.

Nå må imidlertid ikke dette utdraget forlede noen til å tro at Holberg mente at kvinnene hadde «hønsehoder» som bare egnet seg til kakling. Andre steder i sitt forfatterskap gir han tilkjenne at om kvinnene fikk lov til å utvikle sine evner, så kunne de bli side-stilt med mennene. I flere av sine epistler tar Holberg til orde for en likestillingstanke. Blant annet mente han om enkefruer at det var å «ansee som en Foragt mod deres Kiøn, at deres Høyhed, Rang og Titler skal grunde sit alleene på deres Mænd, saa at en Enke-Fru ingen Ret skal have videre at avancere udi Titler efter hendes Mands Afgang, men være forbunden til at blive staaende paa samme Trappe-Trin, hvorpaa hun ved saadant Døds-Fald er bleven satt.»

I epistel 199 forteller Holberg om en mann som fikk en ørefik fordi han hadde kysset en dame, og som deretter gav hennes hånd et lett kyss. Samtlige i dette selskap priset herrens galante opptreden, men Holberg bedømte denne handlingen på en helt annen måte enn de øvrige. Holberg mente at «hvis saadant mig var hændet, havde jeg saluteret den gode Jomfru paa samme Maade igien, og det ikke af Vrede og Hævn-gierighed, men for at lade see den Respect man bør have for Fruentimmer, thi at kysse paa en Jomfrues Haand, af hvilken man faaer et Ørefigen er det samme, som man vil sige: Efterdi I er et skrøbeligt Creature, af ingen Betydelse og som ingen Tort kan gjøre mig, saa fortienner eders Gierning heller Latter end Hævn og Vreede.» Så langt synes alt bra, men så fortsetter han: «Intet fornuftigt Fruentimmer kan finde Behag udi saadant Compliment, saasom intet er haanligere, end at blive traacteret som en Marionete, og haaber jeg, at ingen Dame eller Jomfrue forarger sig over denne min Betænkning, men heller anseer den som en Prøve paa den Justice, jeg stedse haver ladet see mod Fruentimmer, i det at jeg haver alltid taget dem for fulde.»

At Ludvig Holberg ville ha blitt en omstridt personlighet om han hadde levd i «Kvinneåret» 1975, er det vel ingen tvil om!

Thoralf Berg

Erasmus Montanus
 eller
 Lasmus Berg.
 Comoedie udi fem Acter.

Hoved-Personerne i Comoedien

Montanus.

Jeppe Berg, hans Fader.

Kille, hans Moder.

Lisbed, Montani Fastemøe.

Jeronimus, hendes Fader.

Magdelone, hendes Moder.

Jacob, Montani Broder.

Ter Degn.

Jesper Ridefogd.

En komedie skal være «et speyl som forestiller menneskelige feyl, således at den fornøyer og underviser tillige» sier Holberg. Et speil kan jo være så mangt i vår tid iallefall. Det kan f.eks. være disse speilene som forvrenger oss til det ugjenkjennelige på «tivoli» — hvor vi blir lange eller korte, tykke eller tynne — og som altså påvirker lattermuskler.

Riktignok skal en komedie fornøye oss, men neppe ved forvrengninger av sannheten — i dette tilfelle mennesket selv. I Holbergs komediediktning er mennesket grunnlaget. Derfor er Holberg ikke en egentlig morsom forfatter som skriver teaterstykker som påskudd for å lage ablegøyer på scenen.

Av Holbergs komedier er vel kanskje «Erasmus» den som gir minst anledning til krampeaktige morsomheter. Her er ingen forklledningsscener — ingen forvekslingskomikk. Erasmus står som Jeppe med bena på jorden — ja på selve «Bierget».

Så kan man jo spørre om Erasmus har noen aktualitet i våre dager. — Ja, mon ikke? Kravet til utdanning er vel mer enn noen gang fremtredende idag — uansett hvilket yrke man vil slå inn på. Og står ikke den akademiske utdanning høyst på ønskelisten?

Men det vesentlige er vel idag som i 1745 at en utdanning ikke er noe å skryte av — men å dra nytte av — både for en selv og for ens omgivelser. Derfor er det av minste betydning om Erasmus i og for seg har rett i at «jorden er rund» — hans nederlag ligger i at han bruker sin lærdom som en tryllekunstner bruker kaniner og hvite duer.

Ten tvil er vel jorden flat for nogen hver av oss idag også — altfor flat til sine tider. Og vår hjemlige åkerlapp vil måtte forbli flat — av rent praktiske grunner. Man dyrker ikke poteter på en kule.

Så får vi håpe at vi gjennom aftenens komedie kan kjenne oss igjen som mennsker — og undre oss over våre «menneskelige feyl». Deri ligger komediens egentlige humor.

Kjell Stormoen.

Ecasmus Montanus

komedie i fem akter

av Ludvig Holberg

Instruktør : Kjell Stormoen
Scenografi : Alistair Powell
Oversettelse : Gunnar Larsen/Hans Stormoen
Rekvisitør : Finn Almlie
Sufflør : Ma Reitan
Inspisient : Finn Erlandsen
Lydtekniker : Jan Indergård

Scenemester : Audun Solbu
Lysmester : Bjørn Høyem
Frisør : Jenny Krogstad

Kostymene er produsert i teatrets systue.

Foto fra prøvene : Roar Øhlander

Erasmus : Arne Reitan
Jeppe, hans far : Leif Jacobsen
Nille, hans mor : Urda Arneberg
Lisbet : Brita Rogde
Jeronimus, hennes far : Stig Egede-Nissen
Magdelone, hennes mor: Eva Lunde
Jakob : Jan Erik Berntsen
Per Degn : Kristian Hefte
Jesper Fogd : Egil Lorck
Leutnanten : Jacob Magido Esp
Nils Korporal : Magnus Nielsen

En pause

Premiere den 15. februar 1975

Programredaksjon : Sølve Kern/Kjell Hagan
Ansvarlig utgiver : Kjell Stormoen

Det er noe trygt og godt over den velkjente skikkelsen til Kristian Hefte. Han sitter midt imot meg ved et bord på Naustloftet, gråbusket ved ørene og med atskillig rusk på stemmebåndene, men ellers rødmusset og frisk og ikke spor av pensjonist, skjønt foranledningen er at han snart fyller sytti. Det kraftige hodet gir et inntrykk av godmodig løve — en passende blanding av enkel menneskevennlighet, klok skepsis og tålmodig overbærenhet. Indre styrke med andre ord.

— Det står i Gyldendals store konversationsleksikon . . .

— Er jeg virkelig med der?

— Ja visst er du det. Og der står det som sagt at du er født den 28. april 1905 i Ål, debuterte i 1929 som Fredrik i Bør Børson ved Falkbergets Teater, var ansatt ved Søylen Teater fra 1941. Blant betydelige roller er nevnt Celius i «Det lykkelige valg», Didrik i «Medmenneske» og Firs i «Kirsebærhaven». Kan du underskrive alt dette?

— Det stemmer til punkt og prikke.

— Du har vært Trøndelag Teaters støtte-spiller gjennom en menneskealder. Teatret påstår at du har medvirket i 141 oppsetninger og dertil vært regissør for ca. 25 forestillinger, særlig barnekomedier og lystspill. Stemmer det også?

— Jeg har ikke ført noe regnskap, men det er sikkert riktig, alt sammen.

— Og du har aldri angret?

— Ikke en dag.

— Hva er det som gjør at en Ål-bygg havner på Thespis-kjerra istedenfor å dyrke sin odelsjord?

— Jeg er ikke bondegutt, hvis det er det du tror. Min far var fanejunker og dro til Christiania da jeg var fire år. Siden ble han forflyttet til Hønefoss, hvor jeg gikk de vanlige skoler frem til artium.

— Linje?

— Latin.

Kristian Hefte som Fogden sammen med Svend von Düring og Ingolf Rogde i «Erasmus Montanus» på Trøndelag Teater seongen 1942/43.

— Betyr det at du forstår alt det rare i «Erasmus Montanus»?

— Alt er sterkt sagt. Men ganske mye. Det er rart med barnelærdommen, den henger i.

— Hva er det som gjør at en fremadstrebende ung mann med latinartium...

— Jeg fikk smaken på det da jeg var med og spilte komedie i middelskolen og gymnasiet. Siden ble det amatørrevyer i Sjongslund park, hvor ageringen til og med innbrakte litt lommepenger. Det gjorde ikke lysten mindre.

— Men det førte deg ikke rett inn i profesjonelt teater? Du debuterte jo ikke før i 1929.

— Jeg drev med litt av hvert i mellomtiden. Blant annet var jeg lensmannsbetjent aut. (= autorisert) et års tid — for å hjelpe far, som var blitt lensmannsfullmektig etter å ha gått av som militær.

— Men så en vakker dag dro du til Oslo?

— Nei, det var Magnus Falkberget som kom til Hønefoss. Han var på en måte vår første riksteatersjef. Reiste land og strand i årevis med sitt ensemble. Jeg oppsøkte ham og fikk løfte om å være med på neste turné.

Det var Bør Børson. Jeg hadde to roller — gamle Elveplassen i første akt og Fredrik i siste. Jeg har forresten spilt Bør også, men det var fire år senere.

— Var det lange turnéer?

— Fra landsende til landsende, og innom alle avkroker. Ofte spilte vi på en scene som var bygget opp på bukker, og med et norsk flagg som forteppe.

— Og gasjen?

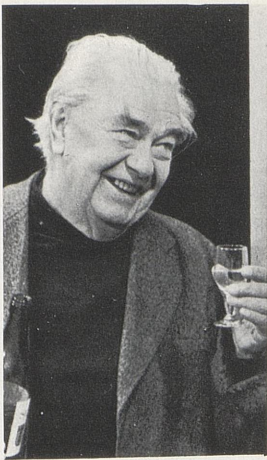
— Svimlende. Den første kontrakten jeg fikk av Magnus sikret meg hundre kroner måneden pluss en femmer ekstra pr. dag for å kjøre lastebil og bære kulisser. Det var andre boller enn nå. Vi må jo regne med en ganske annen pengeverdi, men allikevel.

— Det har unektelig bedret seg. Vi får vel si heldigvis?

— Selvfølgelig. Man blir ikke stor kunstner av å være fattig. På den annen side er ikke bevilgninger noen garanti for at det fremstår begavede kunstnere eller skapes god kunst. Det må vi være klar over. Og det ville kanskje være litt farlig hvis altfor

Kristian Hefte som Herman von Bremen i «Den politiske kannestøper», 1960.

Kristian Hefte i «Kristen-
røkt under Jøkulen» av
Haldor Laxness. høsten
1974.

mange unge ble trukket til scenen hovedsakelig fordi de ble fristet av et godt økonomisk tilbud, som det heter nå.

— Vil du gå så langt som til å si at kunsten bør kjennes som et kall?

— Til det vil jeg svare et ubetinget ja, selv om det låter gammeldags. Jeg må tenke på hva Ingolf Schanche sa da han var her og satte opp «Hamlet». På vei til prøven stanget han hodet mot en lav bjelke over trinnene like innenfor sceneinngangen — og slo av seg hatten. Han tok den rolig opp og sa: «Dette er et teater som er riktig bygget. Man skal ta hatten av før man går inn».

— — Selv tok du trinnene første gang i 1941, og siden har du fortsatt å gå dem, helt til nå. Har du noe å si til det?

— Det kan kanskje virke som om jeg ikke har vært av de mest ærgjerrige, og det er vel noe i det. Men ikke så meget. Saken er at jeg har hatt fullt opp av interessante oppgaver her, flere og mer varierte enn jeg kunne ha ventet å få andre steder. Jeg har hatt dyktige sjefer og fått anledning til å arbeide under en rekke fremragende instruktører — jeg nevner Ingolf Schanche, Agnes Mowinckel og Ellen Isefjær, av utlendinger Mimi Pollack og Sam Besekow. Hva kunne jeg ha vunnet ved å flytte? En sak for seg er at jeg er knyttet med familiebånd til Trondheim og etterhvert er kommet til å føle meg som trønder. Og det må da være bra nok?

— Det er klart. Slagordet nå er jo at det er her æ høre tel.

— Nettopp. Og hvorfor skal man reise til Oslo for å spille baron Zeta, når man slipper så mye lettere til her?

— Enig. Eller Sakini i «Tehuset Augustmånen», uten konkurranse fra Marlon Brando. Eller Relling i «Villanden» og Hovstad i «En folkefiende», for ikke å snakke om Dolittle i «My fair lady» og Frosch i «Flaggermusen».

— Du husker bra.

— Ikke så verst. Første gangen jeg så deg, gjorde du et mektig inntrykk på meg. Du hadde hovedrollen i en amerikansk komedie som det luktet Watergate av — lenge før tiden. Det var noe med en skraphandler

Kristian Hefte som Dominique Revol i Sauvajons «Edwards Barn» i 1953.

som kom til Washington for å bestikke en senator?

— Stemmer. Det var Harry Brock i «Født i går». Ja, den typen hadde jeg nok et visst tak på. Jeg likte meg i den rollen.

— Jeg har heller ikke glemt at du spilte Herman von Bremen i «Kannestøperen».

— Da tenker du vel like meget på Holst-Jensen, som styrket sine argumenter under diskusjonen i Collegium Politicum ved å ta av seg skoen og banke i bordet med den — akkurat som Krustsjov nettopp hadde gjort i FN.

— Jeg husker vi lo godt av det påfunnet.

— Ja, teater er moro, selv nå etter 45 år.

— Er du sikker på at du aldri har angret?

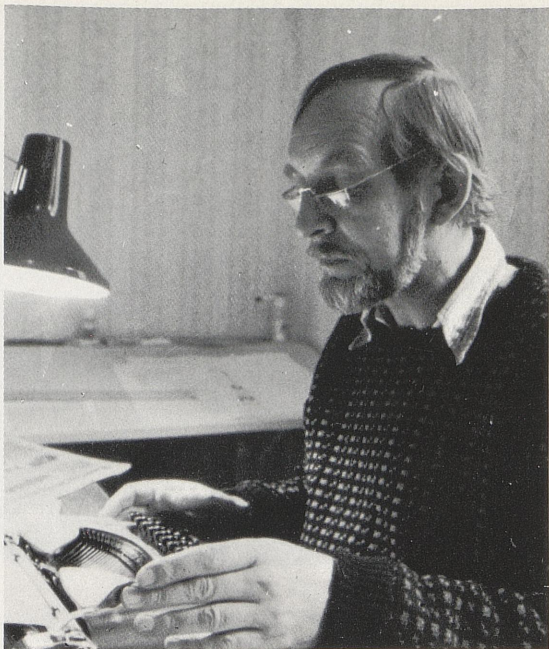
— Ikke en dag.

Hans Kristiansen

Kristian Hefte og Arne Reitan i dagens oppsetning.

Teatersjef Kjell Stormoen har hatt ansvaret for oppsetningen av «Erasmus» denne gang.

Alistair Powells skisse til Urda Arnebergs kostyme.

Fra arbeidet med dekorasjonene til dagens oppsetning.

Rønnaug Alten og Ingolf Rogde i Riksteatrets oppsetning av Jon Gabriel Borkman.

HENRIK IBSEN:

John Gabriel Borkman

Da det ble klart, at Trøndelag Teaters oppsetning av Henrik Ibsens «John Gabriel Borkman» av tekniske og praktiske grunner måtte skrinlegges, søkte man kontakt med Riksteatret, som på dette tidspunkt også var i ferd med å sette opp stykket for en av sine vårturneer. Resultatet ble, at Riksteatret kommer til å gjeste Trøndelag Teater med denne forestillingen i tre uker umiddelbart over påske.

De sentrale rollene i Hans Heibergs oppsetning spilles av Ingolf Rogde i tittelrollen, Marit Halset som Gunhild Borkman og Rønnaug Alten som Ella Rentheim, Det er Gunnar Alme som har laget dekorasjonen. Etter premieren på Kongsvinger den 4. februar i år, skrev Odd Stein Andersen innledningsvis i Aftenposten: «Hans Heibergs oppsetning av «John Gabriel Borkman» for Riksteatret er blitt en bemerkelsesverdig forestilling — på mer enn en måte. Ikke minst er utgangspunktet spennende . . .» Vi ser frem til gjestespillet i april.

Alistair Powells scenemodell til «Trosten . . .»

Trost i Taklampa

Årets våroperette blir «Trost i taklampa» av Alf Prøysen, med musikk av Finn Ludt. Guri Ludt, som er kjent for Trondheims-publikumet fra før, skal ha ansvaret for oppsetningen, og Alistair Powell har scenografien. Per Husby skal ha ansvaret i orkestergrava.

Det har lyktes teatret å engasjere Kirsti Sparbo i rollen som Gunvor. Ellers deltar så og si hele teatrets ensemble.

Guri Ludt og Alistair Powell

Andre teatres repertoar

NATIONAL THEATRET

THE SHUNSHINE BOYS
av Neil Simon. Regi: Sverre Udnæs

HAVET
av Edward Bond. Regi: Jan Kacer.

DEN INNBILT SYKE
av Moliere. Regi: Edith Roger.

PEER GYNT
av Henrik Ibsen. Regi: Edith Roger.

Amfiscenen: TO AKTER FOR FEM KVINNER
av Bjørg Vik. Regi: Kirsten Sørliie.

OPPBRUDD
av Helge Krog. Regi: Otto Homlung.

UNNTAGELSEN OG REGELEN
av Berthold Brecht

CANDIDA
av Bernhard Shaw. Regi: Magne Bleness.

DØDSDANSEN
av August Strindberg. Regi: Barbro Larsson.

Hovudscenen: DEN STORE BARNEDÅPEN
av Oskar Braaten.
Regi: Jack Fjeldstad/Svein Erik Brodal.

DEN FJERDE NATTEVAKT
av Johan Falkberget. Regi: Ingebjørg Sem.

Barneteatret: OLE BRUMM
av A. A. Milne. Regi: Rolf Daleng.

Scene 2: CIRKUS FEM
(grupearbeid for barna)

KNYTTNEVE
av David Hare. Regi: Harald Haas.

JACQUES BREL
Regi: Bjørn Endreson.

TWIGS
av Georg Furth. Regi: Toralv Maurstad.

BOYFRIEND
av Sandy Wilson. Regi: Aloysius Valente.

Dukketeatret: HURRA FOR FRU JENSEN
av Per Lillo Stenberg.
Regi: Karen Randers Pherson.

DYR PÅ HJUL
av Kjersti Germeten og Kjell Roar Smidsrød.
Regi: Kari Sundby.

Det Norske Teatret

OSLO
NYE

HUNDEN OG KATTEN
av Joseph Capek.
Regi: Birgit Strøm/Elisabeth Henriksen

HELLIGTREKONGERSAFTEN
av William Shakespeare. Regi: Barthold Halle.

EQUUS
av Peter Shaffer. Regi: Sven Henning.

FIENDER
av Maksim Gorki. Regi: Otto Homlung.

MUMINTROLLET
av Tore Janson. Regi: Kirsten Sørлие.

Lille Scene: WOYDZECK
av Georg Büchner. Regi: Gregory Smith.

Rogaland Teater

HELLIGTREKONGERSAFTEN
av William Shakespeare. Regi: Sam Besekow.

HAVET
av Edward Bond. Regi: Alf Nordvang.

REISEN TIL JULESTJERNEN
av Sverre Brandt. Regi: Erik Svendsen.

Intimscenen: TO AKTER FOR FEM KVINNER
av Bjørg Vik. Regi: Merete Skavlan.

MELLOM HIMMEL OG JORD
av Ionesco/Staffan Westerberg.
Regi: Gudrun Waadeland.

FOLK OG RØVERE I KARDEMOMME BY
av Torbjørn Egner. Regi: Torbjørn Egner.

VI MÅ IKKE SOVE 1
Regi: Gudrun Waadeland.
collage ved Gudrun Waadeland.

VI MÅ IKKE SOVE 2
collage ved Gudrun Waadeland.
Regi: Gustav Adolf Hegh.

TO AKTER FOR FEM KVINNER
av Bjørg Vik. Regi: Thea Stabell.

NORSK AFTEN 2
ved Tore Segelcke.

JOHN GABRIEL BORKMAN
av Henrik Ibsen. Regi: Hans Heiberg.

FAGRE HELENA
av Jacques Offenbach/Göran O. Eriksson.

«Teatret Vårt»

TRE PAR
av Alexander Kielland.
Regi: Ola B. Johannessen.

COMOE- DIER

Sammenstrevne

for

Den nye oprettede

Danske Skue-Plads

Med

Hans Mickelsen

Borger og Indvaaner i Callundborg.

Med

Just Justesens Fortale

Første Tome.

Tryckt Aar 1723.